

Bilag til tillægsbet. o. lovf. vedr. tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber

del af national ret, men kun skal gælde som folkeretlige forpligtelser for medlemsstaterne, således at disses kompetente myndigheder må transformere dem til national ret. For den enkelte borgers retsstilling er det altså den nationale retsregel, ikke den internationale, der er afgørende. Dette gælder, selv om en stat måtte have valgt en »forhåndstransformation« af direktiver. For det første er det ingenlunde givet, at et direktiv vil blive således formuleret, at dets tekst umiddelbart kan finde anvendelse som national ret. Et direktiv vil netop normalt ikke være »self-executing« i denne forstand. For det andet er forhåndstransformationen ikke forudsat som et led i den folkeretlige ordning, og en generel transformationslov beror derfor på lovgivningsmagts fri vurdering, ikke på en folkeretlig nødvendighed. Det er ikke noget særkende for De Europæiske Fællesskaber, at deres organer på denne måde kan pålægge medlemsstaterne forpligtelser som fra et folkeretligt synspunkt binder lovgivningsmagten. En lignende ordning forekom i OEEC i henhold til konventionen af 16. april 1948, art. 14, og findes stadig i visse af FN's særorganisationer, f.eks. Sundhedsorganisationen (WHO) og Luftfartsorganisationen (ICAO).¹⁷ Det er almindeligt anerkendt, at disse internationale organisationsformer ikke indebærer nogen »suverænitetbegrænsning« af den i grl. § 20 omhandlede art.

Så meget mere gælder det, at de af Fællesskabets retsakter, der betegnes som *henstillinger eller udtalelser*, der ifølge traktatens art. 189 ikke er bindende, falder udenfor området af grl. § 20. End ikke folkeretligt er der nogen pligt for en medlemsstat til at gennemføre dem ved national retsakt eller på anden måde.

En særlig gruppe af Fællesskabets retsakter, som ikke lader sig rubricere på entydig vis, er de såkaldte *beslutninger*, der ifølge art. 189 er fuldtud bindende for alle, som de angiver at være rettet til. I visse tilfælde – utvivlsomt de hyppigst forekommende – benyttes denne form for retsakter til at afgøre spørgsmål om traktatens eller andre forskrifters anvendelse i konkrete sager og må for så vidt anses for et middel til udøvelsen af den administrative funktion, der vil blive omtalt senere. Under denne synsvinkel vil det også være naturligt at betragte de beslutninger, der har karakter af dispensationer fra traktatens bestemmelser, jfr.

f.eks. de hyppigst anvendte regler i art. 25 om indrømmelse af indførselskontingenter, for hvilke der ydes hel eller delvis fritagelse for told efter den fælles ydre toldtarif, og i art. 115, stk. 1, sidste pkt., hvorefter Kommissionen kan tillade en medlemsstat at træffe særlige handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger. Det forekommer imidlertid også, at en beslutning er af generelt indhold og for så vidt kan henregnes til de midler, hvormed den »legislative« funktion udøves. Dette gælder f.eks. i henhold til traktatens art. 10, stk. 2 om fastlæggelse af formerne for det af toldunionen nødvendiggjorte administrative samarbejde mellem medlemsstaterne. Man kunne tænke sig, at beslutninger herom rettedes direkte til underordnede administrative myndigheder uden om medlemsstaternes regeringer, og dette ville utvivlsomt forudsætte en overdragelse af beføjelser i grl.'s forstand. De beslutninger, der hidtil er udfærdiget¹⁸ i medfør af denne bestemmelse har imidlertid angivet medlemsstaterne som destinatarer. Sådanne beslutninger skaber folkeretlige forpligtelser for regeringerne og må derfor ligestilles med de oven for omtalte direktiver, alene med den forskel, at de normalt vil være mere detaljerede og levne regeringerne mindre frihed i valget af midler til den interne gennemførelse. Der er imidlertid, lige så lidt som ved direktiver, tale om, at Fællesskabets organer træder i de nationale forfatningsretlige organers sted og udøver disses beføjelser.

Som et sidste led i den funktion, der går ud på at fastsætte generelle retsregler, må omtales beføjelsen til at *kundgøre* sådanne regler og dermed opfylde den sidste formelle betingelse for at en af det kompetente organ udfærdiget regel kan træde i kraft. Reglerne herom indeholdes i traktatens art. 191. Om direktiver og beslutninger siges det, at de skal meddeles til destinatarerne og får virkning ved denne meddelelse. Denne fremgangsmåde er praktisk anvendelig, fordi kredsen af destinatarer altid vil være begrænset, og noget spørgsmål om offentlig kundgørelse melder sig således ikke. Når der ikke desto mindre ofte sker en bekendtgørelse i Journal Officiel, knytter der sig derfor ingen retsvirkninger til denne bekendtgørelse, hvis hovedformål er at tilfredsstille et generelt offentlighedsprincip.

Om forordninger bestemmer den nævnte artikel, at de offentliggøres i den af Fællesskabet